

„Отколя диря sluка да ти дамъ
Съхпъ армаганъ — огърлица рубета;
А Ралице? . . .“ И тутакси извади
Изъ пазвата си златенъ нанизъ той
И го подаде. Не възведе очи
Да го погледне приблeднѣла тя,
И не пророни, слисана, ни дума.
„Наречени сж те за тебъ“ отново,
Пристъпвайки къмъ нея, той повтори.
— Не всичко, менъ наречено, за менъ е! —
Отвърна тихо Ралица и сегна
Препълнената стомна да отнеме.
Ръката ѝ тогава залови
И я устреля съ тъменъ погледъ той,
И троснато отново тѣй подзе:
„За тебъ така . . . така ли е за менъ?
На мене е обречено сърдце ти:
То щѣ е мое — или ничие!“
— Пусни! . . . Сърдцето зорланъ се не зема;
Не е то пита, то се не ломи! —
Извика тя — изви се, отърва се
И спусна се на бързо низъ брега.

Следъ нея дълго, дълго гледа той,
И недобъръ гореше пламъ въ очи му.
И паметъта му мисли зли обзеха.
Зашло бе вече слънце и бързомъ
Вечерни сенки падаха . . . Отдолу
Възпираха възъ брега закъснели
За Бешъ-Бунаръ девойки, и далечъ
Разпръскаше се охолний имъ смяхъ.